

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094478176/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

en stund og så på mine bakker. Nå, så jeg hånlig, begynd så igen. Det sidste var – jeg vil ikke gentå det, men gå bare videre! Jeg lo højt og lå revolveren ved siden af mig.

Så kom det brasende: Møllersogn, kandesmør og så videre.

Nu skyder jeg! skreg jeg ude af mig selv, spændte revolveren og satte den mod tindingen.

Brødsøje, ålesmør! snærede det.

Skyder du ikke? hviskede jeg kold på panden. Kan du ikke? Og du har så at sige sat din ære i pant på, at du ikke vil overleve din fornøft, som jo nu ikke længere står til at redde.

Hestøff! grinede det.

Du tør altså ikke, hviskede jeg rystende og lå revolveren. Du indrømmer altså, at du er en pjalt. Nå, det er jo psykologisk interessant at vide det. Bare man kan forstå en ting, se rent psykologisk på den, objektivt, det er det vigtigste, vedblev jeg kold om hjertet og våd ned ad ryggen. Vidste du, at du er fej? Var du sikker på, at du vilde skyde dig? Eller snærede du dog noen mistanke til dig selv og håbede, at det ikke vilde komme så vidt? Pjalt – det vil sige, at jeg skal ta alt, som det kommer. Der er ikke noget at trods imod, jeg har bare at lå mig besudle.

Halmstøff! gussegede det.

Lad os ta det praktisk, så jeg: for selv om man er en pjalt, kan man jo nok være praktisk. Altså, sidder jeg og blir søvnig, så kommer det; går jeg hjem og i seng, så blir det endnu værre – godt! så spaserer vi, så spaserer vi.

Jeg spaserede, så på bakker og på tigger, jeg hørte på ugler, jeg så grå træstammer stikke op, jeg hørte skovduer kurre, og til sidst hørte og så jeg slet ingenting.

Bedesand!

Nå, for fanden! her er man heller ikke sikker. Det blir nok værre og værre, tænkte jeg, og det krøb og kravlede op og ned ad min hud.

Halmmine!

Hvad for noget? Det skal vel være halvmåne?

Halmmine! blev der påstået. Langhalmmine!

Ja, ja! jeg er sgu lige glad, jeg er kraft knuse mig ligeglåd! Jo galere, jo bedre! hylede jeg næsten grædende. Jeg må jo finde mig